

Oláh András

tétjeink

nincs más mint rezignáltan tudomásul venni
elfogadni lenyelni hogy a szegyenkezés nem gyógyít
kudarcot sem irigységet s a sóvárgás a valami más
íránt természetes betegsége az embernek
s ha lecsapták kezéről a nőt ha elhappolták
a pozíciót ha sárba döngöltek megtapostak
csak magadnak köszönheted mert te voltál gyenge
te választottad rosszul a barátaid te tévedtél
te bénáztál te ültél fel rosszul a nyeregbe
tettél rossz lóra rossz befutóra holott az élet nem
versenysport nem is vásári bazár nincsenek
adható és vehető tételek csak az élet van maga
az egyszeri amit nem irányíthat torz indulat
és nem kell folyton bámulni a műtéti hegeket
rettegni a vihartól a hajótöréstől nem kell
mentőakciókat szervezni sem temetéseket
s ha mégis eltévedsz és azt hallod: „tegyék meg
a tétet” akkor se ess kétségbe – az élet rozsdás
lakat: nem nyílik de tovább színezheted

nincs harag

hátizsákját a kilométerkőnek
támasztva bámul a lassítás nélkül
tovaszáguldó autó után
lent a fűzfák karéjában patak csörgedezik
kell egy kis frissülés a sok gyaloglás után
a jéghideg víz s az árnyék
foglyul ejti ott tartja egész délután
a távolból kopár hegyek csábítják
de jó itt a csöndbe olvadó patakcsobogás
a fűzek simogató rebbenése
kifosztott emlékektől távol
ez valami más
az unalmas békéltető tárgyalások
helyett rejtjelek
kövekkel kerített tűzrakóhely
összegyűjtött rözse-ágbogok

egy leszűrt nyárs
mely a túlpartra mutat
nincs harag és béke sincs
csak csobogó víz és kővodon

terheink

egyensúlyzavarban vagyunk
cipeltem terheid önérzetes együgyűséggel
de használati utasítást hiába kaptam
nem tudtalak átkonvertálni
adósság keletkezett és áruhiány
az érzések inflációja gyógyíthatatlan
hiába ültünk össze ketten döntéshozók
jöhetett bocsánatkérés menteketőzés
megalázkodó behódolás
meghallgattalak
értékválságos kopott
szavak zötytyentek mellénk
a folyamat visszafordíthatatlan
mint amikor a busz halad menetrend szerint
a megállóhelyeken nyüzsgés alig
akár egy némafilm
fel- és leszállók mozognak szótlanul
csak a sofőr hangja hasít bele
olykor a csöndbe
hunyorogva nézed
a felállványozott templomtornyot
sárga szalag őrzi a tiltott zónát
nem érdekelnek a határok
a múltnak van csak lelkifurdalása